

MRF 2022.61

Planklagenævnets afgørelse af 16. marts 2022, j.nr. 20/07334

Stadfæstet afslag på byggetilladelse til etablering af udvalgs varebutik i strid med lokalplanbestemmelse om, at der alene måtte etableres butikker med pladskrævende varer, da lokalplanbestemmelsen ikke fandtes i strid med servicedirektivets art. 15, stk. 3, idet den var fastsat i overensstemmelse med planlovens § 5 n, stk. 1, nr. 3, der begrundet samtidige planlægningsmæssige dispositioner.

E ansøgte i december 2019 Fredensborg Kommune om byggetilladelse til etablering af en udvalgs varebutik på sin ejendom i Kokkedal. Ejendommen var omfattet af en lokalplan fra 2017, der fastlagde det pågældende områdes anvendelse til detailhandel med særligt pladskrævende varegrupper. Det fremgik af ansøgningen, at E var af den opfattelse, at kommunen ikke havde hjemmel til at give afslag på tilladelse til butikken med henvisning til EU-Domstolens dom i de forenede sager C-360/15 og C-31/16, og E anmodede kommunen om at forholde sig til dommen i dens afgørelse. Kommunen meddelte i maj 2020 afslag til det ansøgte, hvor det bl.a. var anført, at den ansøgte udvalgs varebutik faldt uden for planlovens definition af butikker, som forhandler særligt pladskrævende varer, jf. § 5 n, stk. 1, nr. 3, hvorfor tilladelse til butikken var i strid med lokalplanens anvendelsesbestemmelse. Af afgørelsen fremgik, at kommunen havde anmodet Erhvervsstyrelsen om en udtalelse om EU-dommens betydning for planlovens detailhandelsbestemmelser, hvori styrelsen havde vurderet, at dommen ikke ændrede på de danske regler om, at der ikke kan etableres almindelige udvalgs varebutikker i områder udlagt til butikker, der alene forhandler særligt pladskrævende vare. Afgørelsen blev påklaget af E, der anførte, at lokalplanens anvendelsesbestemmelse og planlovens § 5 n, stk. 1, nr. 3, var i strid med servicedirektivets art. 15, da der med planlovsændringen i 2017 var sket en sådan ligestilling af udvalgs varebutikker, at hensynet til bymiljøet ikke længere nødvendigvis gjorde, at der kunne udlægges arealer til butikker, der alene forhandlede særlig pladskrævende varer. Planklagenævnet bemærkede indledningsvis, at da lokal-

planens anvendelsesbestemmelse udlagde et areal til detailhandel kun med udvalgs varer med stor volumen, skulle bestemmelsen undergives en prøvelse af, om denne opfyldte betingelserne i servicedirektivets art. 15, stk. 3. Nævnet fandt, at lokalplanens anvendelsesbestemmelse var hverken direkte eller indirekte diskriminerende på grundlag af nationalitet, jf. servicedirektivets art. 15, stk. 3, litra a. Nævnet fandt, at bestemmelsen var fastsat i overensstemmelse med planlovens § 5 n, stk. 1, nr. 3, og henviste til, at § 5 n muliggør, at der udover bymidter og bydelscentre kan udlægges arealer til brug for butikker, der forhandler så pladskrævende varer, at de ikke kan indpasses i en by, uden at dette i sig selv skader bymiljøet. Dette kunne ifølge nævnet begrunde samtidige planlægningsmæssige dispositioner, der sikrer, at det udelukkende var sådanne butikker til pladskrævende varegrupper, der placeres i de udlagte områder. Lokalplanen varetog således i overensstemmelse med planlovens § 1 og § 5 1 tvingende almene hensyn i form af lokalplanområdet samfundsmæssige interesser i arealanvendelse til butikksformål, og anvendelsesbestemmelsen var nødvendig og proportional i henseende til disse almene hensyn og planlægningsmæssige dispositioner. Bestemmelsen opfyldte således betingelserne i servicedirektivets art. 15, stk. 3, litra b og c. Nævnet afviste, at kommunens manglende stillingtagen til servicedirektivet udgjorde en væsentlig retlig mangel, som medførte ugyldighed, allerede fordi lokalplanen efter nævnets opfattelse var i overensstemmelse med direktivet. Planklagenævnet kunne herefter ikke give medhold i klagen.

Kommentar: Se også **MRF 2022.30 Ø** – som Planklagenævnet henviste til i ovenstående sag – hvor landsretten tilsvarende fandt, at lokalplanbestemmelser om detailhandelsudlæg til udelukkende særligt pladskrævende udvalgsvarer ikke var i strid med servicedirektivet art. 15, da lokalplankravet var sagligt begrundet. For en kritik af Planklagenævnets praksis, hvorefter nævnet uden nærmere begrundelse efterprøver gyldigheden af lokalplanbestemmelser i forbindelse med klage over afslag på dispensation fra lokalplanen, henvises til kommentaren i **MRF 2021.376 Pkn**.

---

16. marts 2022
Sagsnr.: 20/07334
Klagenr.: 1010595
MHR

AFGØRELSE
i klagesag om Fredensborg Kommunes afgørelse om afslag på ansøgning om tilladelse til etablering af butik på Kokkedal Industripark, Kokkedal

Fredensborg Kommune gav den 20. maj 2020 afslag på ansøgning om tilladelse til etablering af en butik på ejendommen Kokkedal Industripark 3-7, 2980 Kokkedal.

Ejeren af ejendommen har klaget over afgørelsen.

I denne afgørelse har Planklagenævnet behandlet følgende spørgsmål:

- Om lokalplanen og planloven er i overensstemmelse med servicedirektivets artikel 15, stk. 3.

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen. Det betyder, at kommunens afgørelse gælder

Planklagenævnet
Toldboden 2
8800 Viborg

Tlf. 72 40 56 00
CVR-nr. 37 79 55 26
www.naevneshus.dk

Indhold

1. Sagens oplysninger.....	3
1.1. Ejendommen og lokalplanen for området	3
1.2. Afgørelsen, der er klaget over	3
1.3. Klagen og bemærkningerne hertil	4
2. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse	5
2.1. Planklagenævnets behandling af sagen	5
2.2. Planklagenævnets kompetence og prøvelse	5
2.3. Overensstemmelse med servicedirektivet	5
2.3.1. Klagen	5
2.3.2. Generelt om planlovens formål	6
2.3.3. Generelt om servicedirektivets art. 15.....	7
2.3.4. Planklagenævnets vurdering	8
3. Afsluttende bemærkninger	9
4. Meddelelse og offentliggørelse af afgørelsen	10

1. Sagens oplysninger

1.1. Ejendommen og lokalplanen for området

Klagen vedrører etablering af en butik på ejendommen Kokkedal Industripark 3-7, 2980 Kokkedal.

Ejendommen er omfattet af [lokalplan nr. K106, område for erhverv og særligt pladskrævende varer ved Kokkedal Industripark 3-7](#).¹

Lokalplanen blev vedtaget den 27. november 2017.

Lokalplanen fastsætter følgende i § 3.1 om områdets anvendelse:

Anvendelsen i lokalplanområdet fastlægges til detailhandel med særligt pladskrævende varegrupper og erhverv i miljøklasse 2-4 med tilhørende færdsels og parkeringsarealer.

1.2. Afgørelsen, der er klaget over

Fredensborg Kommune gav den 20. maj 2020 afslag på ansøgning om tilladelse til etablering af en butik på ejendommen Kokkedal Industripark 3-7, 2980 Kokkedal.

Det fremgik af afgørelsen, at kommunen den 2. december 2019 modtog en ansøgning om principiel byggetilladelse til etablering af en udvalgswarebutik på ejendommen, og at det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren er af den opfattelse, at kommunen ikke har hjemmel til at give afslag på tilladelse til butikken. Ansøgeren henviste i den forbindelse til EU-Domstolens dom af 30. januar 2018 i de forenede sager C-360/15 og C-31/16 og anmodede kommunen om at forholde sig til dommen i afgørelsen.²

Det fremgik videre af afgørelsen, at kommunen i forbindelse med vurderingen af sagen har anmodet Erhvervsstyrelsen om en udtalelse i forhold til fortolkningen af planlovens detailhandelsbestemmelser og den af ansøgeren nævnte EU-dom, og at Erhvervsstyrelsen i skrivelse af 25. februar 2020 har svaret følgende:

Ansøgeren henviser til EU-dommen af 30. januar 2018. Dommen fastslog, at detailhandel var en tjenesteydelse under EU's servicedirektiv. Sagen blev hjemvist til det hollandske statsråd, som skulle vurdere, om kravene for detailhandel levede op til servicedirektivet, dvs. om de var nødvendige, proportionale og ikke-diskriminerende. Erhvervsstyrelsen kan oplyse, at statsrådet i juli 2019 offentliggjorde den endelige domsafgørelse, hvori statsrådet vurderede, at kravene er nødvendige og proportionale, og derfor lever op til servicedirektivet.

---

¹ Planen kan søges frem på plandata.dk: <http://kort.plandata.dk/searchlist/#/>.

² Dommen er gengivet i MAD 2018.3.

Det kan yderligere bemærkes, at det efter EU-domstolens retspraksis er legitimt at fastsætte regler, som skal sikre målet om opretholdelse af levende bymidter.

De danske detailhandelsregler er sammenlignelige med de hollandske regler hvad angår etablering af butikker, der forhandler særlig pladskrævende varer. Dommen ændrer derfor ikke på de danske regler om, at der ikke kan etableres almindelige udvalgsvarebutikker i områder udlagt til butikker, der alene forhandler særligt pladskrævende varer. Erhvervsstyrelsen kan således bekræfte Fredensborg Kommunes opfattelse af detailhandelsreglerne.

Som begrundelse for afgørelsen anførte kommunen, at kommunen fortolker planlovens detailhandelsbestemmelser således, at der i planloven klart sondres mellem store udvalgsvarebutikker og butikker, der alene forhandler særligt pladskrævende varer, og hvor disse kan placeres.

I afgørelsen henviste kommunen til, at ejendommen er omfattet af lokalplan nr. K106, som i § 3.1 fastsætter, at anvendelsen i lokalplanområdet fastlægges til detailhandel med særligt pladskrævende varegrupper

Kommunen henviste desuden til, at det fremgår af vejledningen til planlovens detailhandelsbestemmelser om § 5 n, stk. 1, nr. 3, at særligt pladskrævende butikker ikke omfatter andre store butikker med mange varer eller butikker, der både forhandler pladskrævende og ikke-pladskrævende varer, som f.eks. elektronik, tv/radio, edb mv. og hårde hvidevarer.

Herefter anførte kommunen, at det ud fra kommunens kendskab til den pågældende udvalgsvarebutiks butikskoncept og varesortiment er kommunens opfattelse, at butikken falder uden for planlovens definition af butikker, som forhandler særligt pladskrævende varer, og at det vil være i strid med lokalplanens anvendelsesbestemmelse at give tilladelse til etablering af den pågældende udvalgsvarebutik på ejendommen.

1.3. Klagen og bemærkningerne hertil

I sagen indgår følgende materiale fra klageren: Klagen af 10. juni 2020.

Kommunen er kommet med bemærkninger til klagen den 23. juni 2020.

Planklagenævnet modtog klagen fra kommunen den 29. juni 2020.

Klagen og bemærkningerne er i deres helhed indgået i sagsbehandlingen. Klagen er kort gengivet nedenfor under afsnit 2.

2. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse

2.1. Planklagenævnets behandling af sagen

I sagens behandling har følgende medlemmer deltaget: Helle T. Anker (formand), Ulf Kjellerup, Thomas Klyver, Flemming D. Larsen, Jonas V. K. Nielsen, Susanne Ogstrup, Torsten S. Pedersen, Henrik Stjernholm, Helle Søeberg, Flemming Thornæs og Jan Woollhead.

2.2. Planklagenævnets kompetence og prøvelse

Planklagenævnet kan tage stilling til retlige spørgsmål i forbindelse med en kommunes afgørelse efter planloven, jf. lovens § 58, stk. 1, nr. 3.³ Planklagenævnets kompetence omfatter herunder også relevante EU-retlige regler.

Retlige spørgsmål omfatter alle spørgsmål om lovligheden eller gyldigheden af trufne afgørelser, herunder fortolkning eller forståelse af lovbestemmelser samt overholdelse af almindelige forvaltningsretlige grundsætninger.

2.3. Overensstemmelse med servicedirektivet

2.3.1. Klagen

Klageren gør gældende, at kommunen er forpligtet til at foretage en prøvelse af, om lokalplanens § 3.1 er i overensstemmelse med servicedirektivets artikel 15. Klageren anfører i den forbindelse, at det ikke er foreneligt med servicedirektivets artikel 15, stk. 3, at kommunen blot henviser til planlovens § 5 n, stk. 1, nr. 3.

Klageren anfører, at nationale bestemmelser, der territorielt begrænser adgangen til at etablere eller udøve servicevirksomhed, kun er lovlige, hvis betingelserne i servicedirektivets artikel 15, stk. 3, om forbud mod forskelsbehandling, nødvendighed og proportionalitet er opfyldt.

Klageren henviser i den forbindelse til EU-Domstolens dom af 30. januar 2018 i de forenede sager C-360/15 og C-31/16.⁴

For så vidt angår betingelsen om nødvendighed, anfører klageren, at det er angivet i dommen, at beskyttelsen af bymiljøet kan udgøre et tvingende hensyn af almen interesse, der kan begrunde en territorial restriktion, men at der med planlovsændringen i 2017 er sket en sådan ligestilling af udvalgsvarerbutikker, at hensynet til beskyttelsen af bymiljøet ikke længere nødvendiggør, at der kan udlægges arealer til butikker, der alene forhandler særlig pladskrævede varer. Klageren henviser i den forbindelse bl.a. til lovbemærkningerne til den nye formulering af planlovens § 5 n, stk. 1, nr. 3.

---

³ Bekendtgørelse af lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1157 af 1. juli 2020 med senere ændringer.

⁴ Dommen er gengivet i MAD 2018.3.

Klageren anfører desuden, at hensynet til beskyttelsen af bymiljøet i Kokkedal ikke giver nogen mening i den foreliggende sag, idet der i Kokkedal er udlagt et bydelscenter ved rådhuset, som ligger tæt på ejendommen, og at der først ved ændringen af Fingerplanen i 2019 blev givet mulighed for, at Fredensborg Kommune kunne udlægge en planmæssig bymidte i Kokkedal.

Klageren anfører endvidere, at planlovens § 5 n, stk. 1, nr. 3, hverken er nødvendig eller proportional, idet hensynet til beskyttelsen af bymiljøet mest målrettet varetages ved fastlæggelsen af centerstrukturen og fastsættelsen af differentierede størrelser for udvalgswarebutikker.

Planklagenævnet har forstået det som en klage over, at lokalplanens anvendelsesbestemmelse i § 3.1, og dermed planlovens § 5 n, stk. 1, nr. 3, er i strid med servicedirektivets artikel 15.

2.3.2. Generelt om planlovens formål

Det fremgår af planlovens § 1, stk. 1, at loven skal sikre en sammenhængende planlægning, der forener de samfundsmæssige interesser i arealanvendelsen, medvirker til at værne om landets natur og miljø og skaber gode rammer for vækst og udvikling i hele landet, så samfundsudviklingen kan ske på et bæredygtigt grundlag med respekt for menneskets livsvilkår, bevarelse af dyre- og planteliv og øget økonomisk velstand.

Planlovens § 1, stk. 2, indeholder herefter en opregning af hensyn og formål, som loven særligt tilsigter at varetage.

På detailhandelsområdet er planlovens formålsbestemmelse suppleret af den særlige bestemmelse i planlovens § 5 l. Denne fastsætter, at planlægningen skal:

- 1) fremme et varieret butiksudbud i mindre og mellemstore byer samt i de enkelte bydele i de større byer,
- 2) sikre, at arealer til butiksformål udlægges, hvor der er god tilgængelighed for alle trafikarter, og så transportafstandene i forbindelse med indkøb er begrænsede, og
- 3) skabe gode rammer for velfungerende markeder med en effektiv butiksstruktur.

Arealer til butiksformål skal som udgangspunkt udlægges i den centrale del af en by (bymidten), mens der i byer med 20.000 indbyggere og derover kan udlægges arealer til butiksformål i den centrale del af en bydel (bydelscenter), jf. planlovens § 5 m, stk. 1.

Udover bymidter og bydelscentre kan der bl.a. udlægges arealer til butikker, der alene forhandler særlig pladskrævende varer eller varer, som frembyder

særlige sikkerhedsmæssige forhold, jf. planlovens § 5 n, stk. 1, nr. 3. Bestemmelsen muliggør ifølge lovbemærkningerne⁵, at der kan udlægges arealer til brug for butikker, der forhandler så pladskrævende varer eller sikkerhedsmæssigt vanskelige varer, at de ikke kan indpasses i en by eller bydel, uden at dette i sig selv skader bymiljøet.

2.3.3. Generelt om servicedirektivets art. 15

Der er i servicedirektivet⁶ fastsat regler om adgangen til at optage og udøve servicevirksomhed.

Det fremgår bl.a. af servicedirektivets artikel 15, at:

1. *Medlemsstaterne undersøger, om deres retssystem omfatter de i stk. 2 omhandlede krav, og påser, at disse krav er forenelige med betingelserne i stk. 3. De tilpasser deres love og administrative bestemmelser for at gøre dem forenelige med disse betingelser.*
2. *Medlemsstaterne undersøger, om deres retssystem gør adgangen til at optage eller udøve servicevirksomhed betinget af, at et eller flere af følgende ikke-diskriminerende krav er opfyldt:*
  - a) *kvantitative eller territoriale begrænsninger, navnlig i form af begrænsninger fastsat på grundlag af befolkningstallet eller af hensyn til en geografisk minimumsafstand mellem tjenesteyderne*
  - b) *[...]*
3. *Medlemsstaterne sikrer sig, at de i stk. 2 omhandlede krav opfylder følgende betingelser:*
  - a) *forbud mod forskelsbehandling: kravene er hverken direkte eller indirekte diskriminerende på grundlag af nationalitet eller – for selskabers vedkommende – det vedtægtsmæssige hjemsteds beliggenhed*
  - b) *nødvendighed: kravene er begrundet i et tvingende alment hensyn*
  - c) *proportionalitet: kravene sikrer opfyldelsen af det tilsigtede mål, de går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål, og dette mål kan ikke nås gennem andre, mindre indgribende foranstaltninger.*

[...]

Servicedirektivet er implementeret i dansk ret ved lov om tjenesteydelser i det indre marked (tjenesteydelsesloven).⁷

---

⁵ Bemærkningerne til § 5 n i forslag til lov nr. 668 af 8. juni 2017 om ændring af lov om planlægning, lov om naturbeskyttelse og lov om aktindsigt i miljøoplysninger

⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2016 om tjenesteydelser i det indre marked.

⁷ Lov nr. 384 af 25. maj 2009 om tjenesteydelser i det indre marked.

EU-Domstolen har fastslået, at detailhandel er omfattet af servicedirektivets anvendelsesområde.⁸

EU-Domstolen har endvidere fastslået, at servicedirektivets artikel 15 har direkte virkning i medlemsstaterne.⁹

EU-Domstolen har desuden fastslået, at lokalplanbestemmelser, som forbyder detailhandel med varer uden stort volumen i geografiske områder uden for bymidten, er et af de krav, som er omfattet af servicedirektivets artikel 15, stk. 2, idet den underlægger adgangen til at optage eller udøve servicevirksomhed en territorial begrænsning.¹⁰ En lokalplanbestemmelse om arealudlæg af et butiksområde kun til udvalgsvarer med stor volumen i servicedirektivets forstand udgør således et krav, der skal undergives en prøvelse i henhold til servicedirektivet. Dette gælder ifølge EU-domstolen også, når der er tale om et rent nationalt forhold uden grænseoverskridende elementer.¹¹

EU-domstolen har yderligere fastslået, at art. 15, stk. 1, ikke er til hinder for, at bestemmelser i en arealanvendelsesplan for en kommune forbyder detailhandelen med varer uden stort volumen i geografiske områder uden for bymidten, forudsat at alle betingelserne i direktivets artikel 15, stk. 3, er opfyldt.¹²

Beskyttelse af bymiljøet kan udgøre et tvingende hensyn af almen interesse, der kan begrunde en territorial restriktion, jf. servicedirektivets art. 4, nr. 8.¹³

Byretten i København tog i en dom af 10. februar 2021¹⁴ stilling til, om en lokalplanbestemmelse om arealudlæg af et butiksområde kun til udvalgsvarer med stor volumen var i strid med servicedirektivets artikel 15. Byretten fandt, at lokalplanen i overensstemmelse med planlovens § 1 og § 5 l varetog lokalområdets samfundsmæssige interesser i arealanvendelse til butiksformål, som er tvingende almene hensyn, og retten fandt, at kravene var nødvendige og proportionelle i henseende til disse almene hensyn. Lokalplanen opfyldte derfor betingelserne i servicedirektivets art. 15, stk. 3, litra b og c. Østre Landsret stadfæstede den 14. januar 2022 byrettens dom¹⁵.

2.3.4. Planklagenævnets vurdering

Lokalplan nr. K106 fastsætter i § 3.1, at anvendelsen i lokalplanområdet fastlægges til detailhandel med særligt pladskrævende varegrupper.

---

⁸ EU-Domstolens dom af 30. januar 2018 i de forenede sager C-360/15 og C-31/16, præmis 97.

⁹ EU-Domstolens dom af 30. januar 2018 i de forenede sager C-360/15 og C-31/16, præmis 130.

¹⁰ EU-Domstolens dom af 30. januar 2018 i de forenede sager C-360/15 og C-31/16, præmis 131.

¹¹ EU-Domstolens dom af 30. januar 2018 i de forenede sager C-360/15 og C-31/16, præmis 110.

¹² EU-Domstolens dom af 30. januar 2018 i de forenede sager C-360/15 og C-31/16, præmis 136.

¹³ EU-Domstolens dom af 30. januar 2018 i de forenede sager C-360/15 og C-31/16, præmis 135.

¹⁴ Københavns Byrets dom af 10. februar 2021, rettens sagsnr. BS-16405/2020-KBH.

¹⁵ Østre Landsrets dom af 14. januar 2022, rettens sagsnr. BS-7907/2021-OLR.

Lokalplanens anvendelsesbestemmelse udlægger således et areal til detailhandel kun med udvalgsvarer med stor volumen. Bestemmelsen skal derfor undergives en prøvelse af, om bestemmelsen opfylder betingelserne i servicedirektivets artikel 15, stk. 3.

Et enstemmigt Planklagenævn finder ikke, at anvendelsesbestemmelsen i lokalplanens § 3.1 er hverken direkte eller indirekte diskriminerende på grundlag af nationalitet, jf. servicedirektivets art. 15, stk. 3, litra a.

Lokalplanens § 3.1 er fastsat i overensstemmelse med planlovens § 5 n, stk. 1, nr. 3. Bestemmelsen i § 5 n muliggør, at der udover bymidter og bydelscentre kan udlægges arealer til brug for butikker, der forhandler så pladskrævende varer, at de ikke kan indpasses i en by (eller bydel), uden at dette i sig selv skader bymiljøet. Dette begrundes samtidig planlægningsmæssige dispositioner, der sikrer, at det udelukkende er sådanne butikker til pladskrævende varegrupper, der kan placeres i de udlagte områder.

Lokalplanen varetager således i overensstemmelse med planlovens § 1 og § 5 l lokalplanområdets samfundsmæssige interesser i arealanvendelse til butiksformål, som er tvingende almene hensyn. Et enstemmigt Planklagenævn finder, at kravet i lokalplanens § 3.1 er nødvendigt og proportionalt i henseende til disse almene hensyn og planlægningsmæssige dispositioner. Lokalplanens § 3.1 opfylder således betingelserne i servicedirektivets art. 15, stk. 3, litra b og c.

Planklagenævnet finder ikke, at det forhold, at kommunen ikke i afgørelsen konkret har forholdt sig til, om lokalplanens § 3.1 er i overensstemmelse med servicedirektivet udgør en væsentlig retlig mangel, som medfører ugyldighed, allerede af den grund, at lokalplanens § 3.1 efter nævnets opfattelse er i overensstemmelse med servicedirektivet. Nævnet konstaterer endvidere, at klageren i ansøgningen anmodede kommunen om at forholde sig til dommen, og at kommunen i den forbindelse har indhentet en udtalelse fra Erhvervsstyrelsen, som er gengivet i afgørelsen.

3. Afsluttende bemærkninger

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen over Fredensborg Kommunes afgørelse af 20. maj 2020 om afslag på ansøgning om tilladelse til etablering af en butik på ejendommen Kokkedel Industripark 3-7, 2980 Kokkedal.

Planklagenævnet beklager den lange sagsbehandlingstid.

Afgørelsen er truffet af nævnet, jf. § 4, stk. 2, i lov om Planklagenævnet.

Planklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 3, stk. 3, i lov om Planklagenævnet.¹⁶ Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. § 3, stk. 4, i lov om Planklagenævnet.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales ikke. Klagegebyrer tilbagebetales kun, hvis nævnet har afvist at behandle sagen, hvis klagen tilbagekaldes, eller hvis nævnet giver klageren medhold eller i øvrigt ændrer den afgørelse, der er klaget over. Det er ikke tilfældet i denne sag. Planklagenævnets afgørelse vedrørende klagegebyret kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Der henvises til § 3 i gebyrbekendtgørelsen for Planklagenævnet.¹⁷

4. Meddelelse og offentliggørelse af afgørelsen

Denne afgørelse gøres tilgængelig for Fredensborg Kommune, Plan og Byg (sagsnr. 20/6051), samt for klageren og dennes eventuelle repræsentant via klageportalen. Afgørelsen sendes desuden til eventuelle andre parter i klagesagen som Digital Post.

Afgørelsen vil blive offentliggjort på <https://pkn.naevneneshus.dk/>. Personoplysninger vil blive anonymiseret.

Helle T. Anker
Formand

---

¹⁶ Lov nr. 1658 af 20. december 2016 om Planklagenævnet.

¹⁷ Bekendtgørelse nr. 108 af 28. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Planklagenævnet.